

SÁNDOR IVÁN

*A forgatókönyv (2)**

Pelopsz és Hippodameia kilovagolnak Piza várából.

Hasonlóképpen egyforma a ruházatuk, a vértjük, a sisakjuk, a fegyverzetük, mint amikor a kocsihajtó versenyen egymás mellett állva kocsijukon legyőzték Oinomaoszt.

A dobok peregnek a várfalon.

Az őrség falanxából kiválik tíz harcos. Előttük, mögöttük haladva a kíséretük. Fuvolaszó.

Mindketten felkapják a fejüket. Megállapíthatatlan, honnan a fuvolahang, mintha a várfalakból, a felhőkből, mintha a kétoldalt felmeredő sziklafalakból.

Sárga port kavarnak fel a lovak léptei.

Alacsonyan szállnak a fekete felhők.

A fuvolaszó halkul.

Ugyanaz a sors vár Laiosz fiára, mint ahová ő juttatta az én fiamat, mondja Pelopsz a mellette lovagoló Hippodameiának.

A fuvolaszó felerősödik.

A távolban nyáj tűnik fel.

Pitheusz játszik a hangszeren, leteszi. Megpihen az öreg pásztorral egy sziklán. Az állatok köréjük gyűlnek.

Őrizd meg, mutat a fuvolára a pásztor. Emlékeztet majd rám, emlékeztet mindenre, amit láttál és hallottál, ahogyan engem is.

Az állatok figyelnek.

Pitheusz játszik. A közeledő lovasok láttán köpenyébe rejti a fuvolát.

Hippodameia kiugratja a lovát. Két testőre átveszi a vágat. Az egyiknek súg valamit. A katona elvágat. Hippodameia visszaugrat Pelopsz mellé.

Büszke vagyok rád, mondja a király, úgy ülöd meg a lovat, mint a harcosok. Húséges testőreid vannak.

* Pauló, a fiatal filmrendező esztendőik óta dolgozik az „Isméné-forgatókönyvön”. (Az *Argoliszi-öböl* kezdő fejezetei: *Jelenkor*, 2007/3, 7–8, 11.) A forgatókönyv bevezetője szerint Pelopsz csellet legyőzi Piza királyát, Oinomaoszt, s elnyeri lánya, Hippodameia kezét. Pitheusz, a jogos trónörökös, a királyné öccse a hegyekbe menekül. Pelopsz fiává fogadja a Thébaiból elűzött Laioszt, aki Hippodameia utasítására megöli Pelopsz korábbi nászából született fiát, hogy az ne követhesse apját a trónon, majd amikor hírt kap, hogy Thébaiban meghalt az őt elűző ottani trónbitorló, visszatér a városba. (Az *Argoliszi-öböl* forgatókönyv-fejezetének első része: *Forrás*, 2008/1.)

A lovas eléri a nyáját. Átgázol az állatok között.

Menekülj, mondja Pitheusznak, a király közeledik.

Pitheusz megöleli a pásztort. Futva hagyja el a nyáját. Megbújik a sziklafal egy kiszögellésében.

A lovas visszavágtat. Jelenti parancsnokának, hogy szemrevételezte az utat, veszélyt nem látott, egy pásztor hajtja csak előttük a nyáját.

A parancsnok jelent Pelopsznak: a pásztor hajtja a nyáját, királyom, a társa elfutott.

Jó szemed van, parancsnok, mondja Pelopsz.

Neked is, királyom, felfedeztem a tekinteteden, hogy mindent láttál te is, talán a királyné is.

Pelopsz int, teljesítsd a kötelességedet, mondja a parancsnoknak.

Tovább lovagolnak.

A parancsnok magához inti Hippodameia testőrét. Leparancsolja a lováról. Letérdelteti. Egyetlen palloscsapással lemetszi a fejét.

A lovasok belegázolnak a nyájba. Az állatsereg örvénylik.

Pelopsz magához rendeli a pásztort.

Merre futott a társad?

Óreg vagyok, király, nem jó már a szemem, honnan tudhatnám.

Ki volt a társad?

Nem ismertem, király.

Ki volt? ismétli a kérdést Hippodameia.

Nemrég érkezett, lehetséges, hogy, talán...

Nem maradhatsz büntetlen, vág közbe Hippodameia. Pallost ránt. Levágja a pásztort. Leszáll a lováról, többször beledöf a testbe.

Pelopsz felsegíti Hippodameiát a lovára.

Tovább vágtatnak a kísézőcsapattal. A sárga porfelhő a fekete fellegeket is eltakarja.

Pitheusz visszaoson. Két állat őrzi a pásztor holttestét. Pitheusz sziklakövekkel sírt kapar. Temet. Néhány juh körülállja a sírt. Pitheusz játszik a fuvolán. Az állatok lassan visszazálingóznak. Pitheusz magához veszi a pásztor botját. Továbbindulnak.

Pelopsz és Hippodameia kíséretükkel Thébaiba érkeznek.

Ugyanolyan a vár, a várkapu, mint Piszában. (Instrukció: terrakotta, sárga, fekete színek, az őrség falanxa ugyanúgy menetel, ruházatuk, fegyverzetük is hasonló a pizsai vár őrségéhez, ugyanaz a monoton dobszó a várfalokról.)

A bástyásor a város felé nyitott. Látható Apollón temploma. Oszlopsorok. Gyereksereg. Papok, énekmondók gyülekezete. A bőrmaszkok csak a szemeket takarják.

Laiosz és Iokaszté kilépnek a templomból.

Az őrség körülveszi a várudvart.

Pelopsz és Hippodameia leszállnak lovaikról.

Kísérőik kivont pallossal félkört alkotva követik őket.

Iokaszté megcsókolja Hippodameiát. Laiosz átöleli Pelopszot. A csarnokba vonulnak.

Iokaszté hálóterme hasonló Hippodameiáéhoz.

Itt is három szolgáló, de arcukat elfedő maszkban.

Félrehúzzák a bíborszínű függönyöket. Beragyog a Piszában sohasem látott fényességben a napsugár. Az erőteljes mozdulatoktól, ahogy a függönyöket félre-rántják, köntöseik meglebbenek. Látható a karizmaikról, a combizmaikról, hogy férfiak.

Iokaszté és Hippodameia karonfogva érkezik.

Levetik maszkjaikat.

Parancssóra a szolgálók is levetik a maszkokat. Ruházatuk alól török villannak ki. Iokaszté intésére kihátrálnak.

A két királyné a kerevetre ül.

Kedvelted Laioszt, mondja Iokaszté, köszönöm, te mentetted meg az életét, neked köszönhetik őt a thébaiak.

Pisza királyának köszönhetik, mondja Hippodameia, ő fogadta be, ő választotta nevelt fiának.

Iokaszté lehunyja a szemét.

Hippodameia is lehunyja a szemét.

Megfogják egymás kezét.

Ha van mondanivalód számára, a szolgálóim elvezetnek hozzá, mondja Iokaszté.

Ha van mondanivalód királyom számára, bizonyára szívesen veszi, mondja Hippodameia.

Átölelik egymást.

Szájon csókolják egymást.

Nevetnek.

Iokaszté Apollón templomába vezeti Pelopszot. Dór oszlopsor. Domborművek. Márvány sírtömbök.

Híre van vitészednek, mondja Iokaszté. Híre van, hogy verhetetlen vagy a kocsiversenyen.

Pelopsz megcsodálja a templombelsőit. Híre van Thébai királya erejének és ügyességének, mondja mosolyogva. Híre van, királyné, a szépségednek. Híre van, hogy gondoskodtatok már utódról.

Hippodameia és Laiosz a bástyafalon. A messzeségben feltárul a sziklás, kopár vidék. A dobszó közvetlen közélről, Laiosz intésére felerősödik, újabb intésére az egyik dobos kíséri őket a bástyafalon.

Miért árulod el nekem?, kérdezi Laiosz Hippodameiától, hiszen szereted a királyodat.

Szeretem, de tartozom neked. A jutalmadat, az ígért éjszakát váltom meg az-
zal, hogy figyelmeztetek.

Laiosz int, a dobok elhallgatnak.

A várudvarra érnek, összetalálkoznak a szentélyből kilépő Pelopsszal és Iokasz-
téval.

Az őrség falanxát másik csapat váltja fel.

Pelopsz és Hippodameia kísérői lovaikat kantárszáron vezetve sort alkotnak
a várfal mentén.

Vacsora a nyitott csarnokban. Hippodameia Laiosz oldalán, Iokaszté Pelopsz
mellett. Zene. Fuvolaszó. Pelopsz leinti a fuvolást.

Messze földön szeretik a fuvolája hangját, mondja Laiosz. Kérlek, barátom, ne
vesd meg. Int a zenészének. Újra felhangzik a fuvolaszó.

Éjszaka. A gyermek Oidipusz hálólhelyisége.

Iokaszté az egyik szolgájára bizza Oidipuszt. A szolgáló most katonai vértel-
zetben.

A hátsó átjárón, mondja Iokaszté, aztán a hegyekbe. Siess, nincs sok időnk.

Visszamegy a lakomára.

Pelopsz kísérőinek parancsnoka a rejtekajtón lopózik be Oidipusz hálólhelyi-
ségébe. A szoba már üres. A parancsnok visszatér a csarnokba, várakozik az egyik
oszlopnál. Pelopsz elhagyja a vacsorázó társaságot, átsétál hozzá.

Már nem találtam, királyom, jelenti a parancsnok, üres a gyermek hálólhelyi-
sége. Fel fogjuk kutatni.

Pelopsz visszamegy, Laiosz mellé ül.

Egyesítsük katonáinkat, Thébai királya, mondja. Kísérőim parancsnoka be-
számol haderőnkéről parancsnokodnak.

Megkapja főtisztem a hasonló utasítást, mondja Laiosz.

Pelopsz hosszan nézi Hippodameiát. Borosserleggel a kezében hozzá lép.

Laiosz borosserleggel a kezében Iokasztéhoz lép.

A két nő elmosolyodik, egymásra pillantanak, intenek, borosserlegeket hoz-
nak a számukra is. Mind a négyen kiürítik a serlegüket.

A dobok peregnek a várfalakon.

Az éjszakai égbolt ezüstös. A terrakotta színű várfal vörösen fénylik.

Pelopsz kísérőinek parancsnoka egyik katonájával kivágtat a várudvarról.

Iokaszté hálólterme ablakából figyeli őket. Beinti a másik fegyveres őrzőjét.
Parancsot ad. A katona másodmagával nyergel a várudvaron. Kivágtatnak, úzóbe
veszik Pelopsz fegyvereseit.

Iokaszté testőre karjában a kisgyermek Oidipusszal a hegyekben. Vágta. Néha
hátrapillant. Sziklás síkság tárul fel. Éjszaka. A hold vörös. A horizont ezüst-

fényű. Feltűnik a nyáj. Az állatok teste a sötétben féhéren világít. Körülveszik a pásztorbotot tartó Pitheuszt.

A katona eléri a nyáját. Pitheusz karjába emeli a gyermeket.

Órizd, veszélyben van. Thébai királya megjutalmaz érte.

Nem hallottam még Thébai királyáról.

Bárki keresi a gyermeket, mondd a magad fiának.

A katona elvágat.

Pitheusz karjában a kisfiúval továbbindul.

Tengerpart. Napkelte. Pelopsz két kísérője vágóban. Mögöttük Iokaszté két testőre. Nem csökken a távolság közöttük. Amikor a messzeségben feltűnik a nyáj, az üldözők mégis beérik Pelopsz katonáit. Összecsapnak.

Pitheusz botjával megállítja a nyáját. A gyermek Oidipuszt egy sziklarésbe rejti.

A két-két katona hosszú tusában elpusztítja egymást. Kicsapnak a partra a hullámok, elúsztatják a holttesteket.

Pitheusz kézen fogva előrevezeti Oidipuszt, továbbhajtja a nyáját. A vízparton az egyik harcos pallosa. Pitheusz az övébe akasztja.

Tűz a nap a fekete felhők mögül. A táj sárga színben ég. A horizont ezüstös. A messzeségben feltűnik a nyáj. Oidipusz már tíz év körüli fiúcska. Pitheusz nem öregedett. A nyájban sok a fiatal állat.

Pitheusz Oidipusz kezébe adja a pallost.

Apám műhelyében készült. Sok ilyent láttam. Én is megtanultam a forгатását.

Ki az apád? kérdezi Oidipusz.

Pisza királya volt, amíg élt. A második apám a nyáj pásztora volt. Mindent tőle kaptam.

A fuvoládat is?

A fuvolámat is, a botomat is.

Mindenre emlékszel?

Mindenre, amit láttam és hallottam.

Melyik apádtól tanultad?

Pitheusz hosszan nézi a fiút. Előveszi a fuvolát. Játszik. Az állatok elnyúlnak a földön. Figyelnek.

Az én apám te vagy, mondja Oidipusz.

Pitheusz nem válaszol. Játszik a fuvolán.

Ilyen pallost is tudtál készíteni?

Egyedül nem, de segíteni tudtam a kovácműhelyben, feleli Pitheusz.

Használtad?

Gyakoroltam a használatát, amikor annyi éves voltam, mint most te.

Oidipusz megforgatja feje felett a pallost.

Pitheusz kiveszi a kezéből. Bemutatja a pallos harci használatát. Oidipusz figyel, amint emeli, forgatja, vág, szúr vele. Az állatok szeme, amint figyelnek. Pitheusz újra átadja a fegyvert. A pásztorbotjával mutatja be a harci mozdulatokat. Oidipusz a pallossal utánozza. Hosszan gyakorolnak.

A messzeségben feltűnik két kísérőjével Hippodameia. Pitheusz Oidipuszra parancsol: add ide a pallost, el kell rejtőznöd. A kopár, sík terepen nincs búvóhely. Pitheusz az állatok között rejti el a fiút is, a pallost is. Botjával összetereli a nyáját.

Hippodameia megérkezik. Az arcán a szemét fedő maszk. Leveszi. Leszáll a lóról.

Megismersz még?

A nővérem vagy, mondja Pitheusz.

Az öcsém vagy, mondja Hippodameia.

Elindul a pásztor felé, hogy megölelje. Pitheusz hátrál.

Sok idő telt el, mondja a királynő.

Sok idő, bólint Pitheusz.

Azért jöttem, hogy hazahívjalak.

Mürtilosz nem látna szívesen.

Mürtilosz már régen halott.

Pelopsz király sem látna szívesen.

Pelopsz király is halott lehet, ha úgy kívánjuk. Ha úgy kívánjuk, tiéd a hatalom, te vagy apánk örököse. Jöjj vissza, foglald el Piza trónját.

Dolgom van itt.

A nyájról majd gondoskodunk, mondja Hippodameia.

Őriznivalóm van, királyné.

Mondom, hogy gondoskodunk majd a nyájról. Jöjj velem.

Jó itt nekem, királyné.

Pitheusz előveszi a fuvolát. Játszik.

Az állatok szeme.

Hippodameia ámult tekintete.

A régi fuvolád?

Ez szebben szól, mondja Pitheusz. Attól a pásztortól kaptam, aki felnevelt. Sok történetet hallottam tőle. Nemcsak a magam, az ő történeteire is emlékeztem a fuvolahang.

Mégis jöhetnél.

Jó itt nekem, királyné.

Oidipusz az állatok lába között fekszik. Figyel.

Hippodameia Pitheuszhoz lép. A pásztor most nem hárítja el az ölelését.

Szerettelek, mondja Hippodameia.

Én is szerettelek, nővérem.

A királyné kísérőivel elvágtat.

Alacsonyok, súlyosabbak a fekete felhők. Élesebb fényel világít át rajtuk az alkonyi vörös nap. A tér változatlan. Iszapos tengerpart. Fekete hullámok. Sziklás lejtők, emelkedők. Minden kopár. Mintha sivatagban haladna a nyáj. A távolban mintha délibáb volna Thébai vára, hol feltűnik, hol a semmibe foszlik.

Az állatok is öregedtek. Megviselte őket a szárazság. Néhány elpusztul. Néhány másik feltépi a húsukat, issza a vérüket.

Oidipusz fiatal férfi. A pallos az oldalán. Amikor megpihennek, félrevonul, gyakorolja a pallossal a harci mozdulatokat. Forgatja a feje felett. Lecsap. Vág. Döf. Leheveredik Pitheusz mellé.

Még két napig bírjuk víz nélkül, mondja Oidipusz, az állatok tovább?

Talán bírjuk három napig, mondja Pitheusz. Akkor megjön az eső.

Bizonyos vagy benne?

Mindig elviselhetetlen a szárazság, mindig eljön az eső. Apámtól is ezt hallottam.

Még nem mondtad el, ki volt az apád.

Még azt se mondtam el, ki a te apád.

Te vagy az apám, mondja Oidipusz, akárki vagy, nem kell erről többet beszélni.

Három napig bírjuk még a szárazságot, az állatok tovább is, mondja Pitheusz.

Iokaszté hálóterme Thébai várában. Belép a testőr, akivel Oidipuszt a hegyekbe menekítette.

Hírnök érkezett a királyhoz Piszából, jelenti, Pisz királyát, Pelopszot utolérte a halál. Nem tudható, milyen formában. Hippodameia üzent. Régen volt, hogy királyunkat, Laioszt Pelopsz fiává fogadta, de most, hogy utódjuk nincs, azt ajánlja, fogadja el királyunk Pisz trónját is, és egyesítsék a két haderőt.

Iokaszté int. A testőr távozik.

A bástyákon peregnek a dobok.

Iokaszté átmegy a trónterembe.

Laiosz az ablaknál áll. Figyeli az udvaron a falanx szokásos őrsváltását.

Iokaszté átöleli, hozzásimul.

Tudomásod van már a hírről? kérdezi Laiosz.

Iokaszté szájon csókolja.

Rövidesen Piszába indulok, tájékozódnom kell, mondja Laiosz.

(Instrukció az operatőrnek és a színészeknek: Laiosz arca hosszan szűkített kamerával; Iokaszté tekintete ugyanígy. Mindkettőjükön mintha álarc volna. Merev tekintet, a csontokra feszülő bőr, súlyos, hosszú mozdulatlanság.)

Laiosz átkarolja Iokasztét, az ablakhoz vezeti.

Mire visszaérek, mondja, meg kell érkeznie az esőnek.

Bizonyos vagy benne?

Ha nem érkezik meg, elpusztul a város. Ha helyesen döntök Piszában, meg kell érkeznie az esőnek. Aki esőt hoz, azé a város. A város az enyém.

A trónterem bejáratáig kíséri Iokasztét.

A királyné áthalad az árkádsoron. Az egyik oszlop mögött bizalmas testőre, aki az imént jelentett.

Ismered az utat a hegyekbe ahhoz a pásztorhoz, ahová a fiunkat vitted?

Emlékszem még rá, királyné, de azóta hosszú idő telt el.

Fel kell kutatnod. Meg kell találnod. Eljött az ideje, hogy a trón örököse visszatérjen Thébaiba.

A testőr meghajol. Nyergel. Kivágtat. Iokaszté hálóterme ablakából figyel. Látja, amint Laiosz két harcosával kilovagol a várból.

El sem búcsúzott, mondja.

Iokaszté testőre feltűnik a távolban. Közeledik a nyáj felé.

Pitheusz kézen fogva a sziklák közé vezeti Oidipuszt. Elbújtatja.

Van fegyverem, tiltakozik Oidipusz.

Hallgass rám, mondja Pitheusz. Várd meg, amíg a lovas elhalad, akkor gyere csak utánam.

Pitheusz átveszi a fuvolát Oidipusztól. Visszamegy a nyájhoz. Játszik. A lovas közeledik. Az állatok útját állják. A katona leszáll a lóról. Hosszan nézi Pitheuszt.

Keveset fogott rajtad az idő, pásztor, mondja.

Rajtad is, katona.

A gyermekért jöttem. Nem fenyegeti már veszély. Visszatérhet Thébaiba. Kövess bennünket te is a jutalmadért, amiért felnevelted.

Nem vagyok méltó a jutalomra. Felneveltem. Megtanítottam sok mindenre. Búcsút vett tőlem. Azt gondoltam, már régen Thébaiban van. Nem tudtam visszatartani.

Nincs Thébaiban. Merre keressem?

A szárazságban talán már elpusztult. Haladj a tenger felé. Talán szerencsével jársz.

A katona lóra száll. Elindul.

A föld kirepedezett.

Elhalad Oidipusz búvóhelye mellett. Egy kő legördül. Leszáll a lováról. Pallasát maga elé tartva elindul a sziklák között.

Oidipusz kiront. Forgatja a pallosát. Egymásra támadnak. A katona a karján sebesíti meg Oidipuszt. Oidipusz visszavág. Szúr, döf, a katona a földre hanyatlik. Oidipusz a feje fölött forgatja a pallost. Lemetszi a sebesült fejét.

Pitheusz mindent lát.

Oidipusz felül a katona fekete ménjére. Az állat ágaskodik, ledobja. Visszamaszik rá. Pitheusz megérkezik. Nyugtatja az állatot.

Amíg érzi a vérszagot, nem bírsz vele. Kantáránál a nyájhoz vezeti a lovat. Megmutatja Oidipusznak, hogy kell megülni. Nyugodt kört tesz vele. Az állatok

figyelik. Pitheusz inge aljából tépést készít, beköti Oidipusz karját. Visszaadja a fuvoláját.

Este. Az állatok gyűrűjében pihennek egymás mellett.

Thébai felé indulunk tovább, mondja a pásztor. Eljött erre az útra az idő.

Reggel.

A sárga porfelhőből kibontakozik Laiosz és két kísérője, útban Pisza felé.

A nyáját megpillantva a kísérők előreugratnak. Az állatok riadtak, összetömörülnek, eltorlaszolják az utat. A katonák öldösik az állatokat. Oidipusz a fekete mén nyergében rájuk támad. Az egyikkel azonnal végez. A másikat hosszú tusában öli meg.

Fuvolájával újrateveli a megmaradt állatokat.

A kirepedezett földön emberek, állatok tetemei.

Laiosz érkezik. Meglátja testőrei holttestét.

Szállj le a lovadról, térdelj le előttem, mondja Oidipusznak.

Szállj le te a lovadról, térdelj le te előttem, mondja Oidipusz.

Ki vagy, hogy így beszélsz velem?

Te ki vagy, kérdi Oidipusz, hogy így beszélsz velem?

A király nevet. Vagyok, aki vagyok, majd megtudod.

Vagyok, aki vagyok, majd megtudod, válaszolja Oidipusz.

Leszállnak lovaikról.

Megforgatják fejük felett a pallosaikat.

Egymásra rohannak.

A kiszáradt földből porfelhőt kavarnak fel. Elborítja őket.

Az állatok körülveszik Pitheuszt.

Hosszú küzdelem.

Laiosz erősebb.

Oidipusz gyorsabb.

Szétoszlanak az alacsonyan szálló fekete felhők.

Az ég kéken ragyog.

A nap, mintha hold volna, ezüstben ég.

Oidipusz a földre kényszeríti Laioszt. Tízszer döf. Véres pallosát a holttestbe törli. Pitheuszhoz megy. A pásztor megigazítja karsebén a kötést.

Közeledik az eső, mondja Pitheusz. Az állatok megérzik. Ilyenkor megnyugszanak. Nézd, nem kaparják már a földet. Nem nyalogatják a sziklaköveket.

Mindent tőled tanultam, mondja Oidipusz. De soha nem beszéltél arról, ami veled történt, arról sem, hogy ki voltál, arról sem, hogy ki voltam.

Elégedj meg azzal, amit kijelentettél: az vagy, aki vagy. Elégedj meg azzal, hogy nézel és figyelsz. Aki a jelent látja, az mindent lát, azt is, ami valaha volt és valaha lesz.

Induljunk a városba, mondja Oidipusz.

Indulj, mondja Pitheusz.

Szeretném, ha velem tartanál.
Jobb itt nekem.
Oidipusz búcsúként magasra emeli a pallost.
Pitheusz magasra emeli a pásztorbotot. Leteszi. Játsszik a fuvolán.
A fuvolaszó kíséri a távozó Oidipuszt.

Thébai várából kilovagol egy csapat lovas. Élükön Iokaszté bizalmas testőre. Vágta. Szétszédnek a terepen. Kutatnak. Rátalálnak Laiosz és kísérei tetemére. Lovaikra emelik a holttesteket. Visszaindulnak.

Apollón temploma előtt Thébaiban. Laiosz a ravatalon. Iokaszté kíséreivel érkeznek. A thébaiak a téren és az oszlopcsarnokokban.

Iokaszté körül három szolgálója. Arcukon férfimaszk. Iokasztén is férfimaszk. A ravatalnál leveszi. A szolgálók magukon tartják a maszkokat.

Az terjed, hogy bűn emészti a várost, súgja az egyik szolgáló, és ez az oka a szárazságnak. Az terjed, hogy aki megmenti a várost a szárazságtól, az feloldozza a bűn alól és méltó Laiosz örökségére.

Iokaszté a ravatalhoz lép. Két ujjával végigsimítja a holt Laiosz szemét, száját, arcát.

A bástyákon peregnek a dobok.

Az őrség falanxa felsorakozik a várudvaron.

Oidipusz a fekete ménen belovagol.

Tíz katona fegyvert ránt, körülveszik.

Kit temetnek? kérdezi.

Thébai királyát, mondja az őrségparancsnok.

Papok lépnek a ravatalhoz. A szolgálók lepellel takarják le a holttestet.

Oidipusz leszáll a lováról, pallosát átadja az őrség parancsnokának.

Elindul a ravatalhoz. Fejet hajt. Térdre ereszkedik Iokaszté előtt.

A dobok elhallgatnak.

Meghoztam, királyné, amit a város régen vár.

A messzeségben a nyáj és Pitheusz. Hullani kezd az eső. Pitheusz fuvolaszóval maga köré gyűjti az állatokat. Megsimogatja a legközelebbieket fejét.

Jól éreztétek... mondja.

Nyitott száját az ég felé tartja. Nyeli az esőcseppeket. Az állatok is felemelik a fejüket, kinyitják a szájukat.

Köszönöm a hírt, mondja Pitheusz.

Oidipusz felmegy a templom legfelső lépcsőjére.

Elhoztam, amire a város népe vár. Elhoztam nektek az enyhülést, a nyugalmat.

Magasba emeli két kezét.

Peregnek a bástyafalon a dobok.

Lezúdul az eső.

A tömeg körülveszi a templomlépcsőt. A katonák visszaszorítják a népet.

A felhők széteszlanak. A kék égből is ömlik az eső. A gyerekek a tócsákban hemperegnek. Az asszonyok korsókat hoznak, a férfiak hordókat gurítanak, hogy felfogják a vizet.

Iokaszté a ravatalhoz lép, felemeli a gyolcstakarót, homlokon csókolja a halott Laioszt. Öt-öt katona két oldalról felemeli, a szentélybe viszi a tetemet, kőkoporsóba helyezik, hatalmas kőlapot emelnek a koporsóra.

Iokaszté felmegy a lépcsőkön. Letérdel Oidipusz előtt. Oidipusz nyújtja a kezét, maga mellé emeli.

A dobok megszólalnak a bástyákon. Az őrség falanxa felsorakozik. Az eső zuhog a napfényes égből.

